

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa Miasta P.
przeciwko Własnościowej Spółdzielni Mieszkaniowej "N." w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 6 marca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę
1.800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu jakiemu służy skarga kasacyjna i postępowanie wywołane jej wniesieniem służy instytucja tzw. przedsądu,

ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., tylko bowiem w razie spełnienia jednej z nich, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powoda Miasta P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 6 marca 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie autorki skargi kasacyjnej Sąd drugiej instancji w sposób rażący naruszył art. 9 ust. 4 w zw. z art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej w zw. z art. 25 ust. 2 i art. 23 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarowaniu nieruchomości, art. 118 k.c. w zw. z art. 25 ust. 2 w zw. z art. 23 ust. 1 ustawy o gospodarowaniu nieruchomości, co doprowadziło do przyjęcia, że roszczenie powoda z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z jego nieruchomości jest związane z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Szczegółowa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana. W sprawie sporne było, czy roszczenie powoda jest roszczeniem związanym z prowadzoną działalnością gospodarczą w rozumieniu art. 118 k.c., a więc czy przedawnia się w terminie 3 lat. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym dla kwalifikacji roszczenia jako związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej w rozumieniu art. 118 k.c. nie ma

znaczenia prawny charakter leżącego i jego podstaw zdarzenia, lecz jego związek z działalnością gospodarczą (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2005 r., IV CK 105/05, nie publ. i powołane tam orzecznictwo). W świetle przywołanego poglądu należy stwierdzić, że wbrew twierdzeniu zawartemu w skardze kasacyjnej okoliczność, że powód wywodzi swe roszczenie z korzystania z jego nieruchomości przez pozwanego bez podstawy prawnej nie wyklucza kwalifikacji roszczenia jako związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą. W tym zakresie pogląd przyjęty w zaskarżonym orzeczeniu jest trafny. Odnosząc się do pozostałych zarzutów mających uzasadniać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy podkreślić, że Sąd drugiej instancji rozważył z uwzględnieniem dorobku orzeczniczego Sądu Najwyższego, a zwłaszcza wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2014 r., III CSK 235/13 (nie publ.), charakter prawny roszczenia o zapłatę wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości wchodzącej w skład zasobu gminnego. Pełnomocnik powoda nie wykazała, że Sąd Okręgowy w tym zakresie dopuścił się oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analiz oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Brak jest więc podstaw do przyjęcia, że Sąd Okręgowy naruszył ogólnie przyjęty standard rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) oraz, że dokonał szczególnie rażąco błędnej wykładni przepisów prawa.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt. 6 zw. z 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

[1.0]